

ПАВЛИНА ПЕТКОВА

СЛЪНЧЕВИ КАМБАНИ

АПЕВА

АСТАРТА

2021

© Павлина Якимова Петкова – автор, 2021
тел: 0897029117; e-mail: pavi_5kova@abv.bg

© АСТАРТА – графично оформление, 2021

ISBN 978-954-350-306-3

*

Цвят
люляк.
Ухае
на пролет и
ражда се живот.

*

Ту
меко
времето,
ту кишава.
Идва пролетта.

---

*

Март –
слънце,
снежинки –
пеперуди.
Капризно време.

*

От
двата
цвята за
мартеници –
символ за здраве.

---

*

На
клона
мартеница.
Поверие,
вяра за здраве.

*

Март.
Пижо
и Пендо –
здраве нека
носят на всички.

---

*

Март.
Осми.
Цветен ден,
за жената –
нови надежди.

*

Цвят
до цвят
пролетта
шари света.
Слънчеви мисли.

4

*

Смях.
Деца.
Великден.
Усмивки и
слънце в душите.

*

А
навръх
Великден
от фурната
все аромати.

---

*

Дъжд.
Май е –
златен дар.
За живота
Божи благослов.

*

Май.
Птици.
Сенокос.
Полегнали
трави в редици.

5

---

*

По
спешност
камбани
слънчеви звънят.
Идват птиците.

*

На
вишни
ухае.
Дебелянов
в рими стих реди.

---

*

От
игри
детството
изваяно.
Мечти-хвърчила.

*

Май.
Дюни.
Деца след
костенурка –
дири по брега.

6

*

Сред
крясък
на чайки
съзирам фар –
пристан за мене.

*

На
брега
с брошка от
златна рибка.
Гларус наднича.

---

*

Сред
море
силует
на рибар.
Русалка пее.

*

Пляс.
Море.
Гларуси
и по плажа
голи гърбове.

---

*

Рог.
Поглед
към небе.
Луна мига
кокетна, зла.

*

Пак
тук си –
с луната.
Нощният бриз
е с лък на ветрец.

---

*

За
лято –
огнено
тънки нишки
небето плете.

*

Под
прага
се е скрил
свирчо щурец.
Слънце препича.

8

---

*

За
поля
от жито
пъстри шарки
лятото тъче.

*

За
хляба
нощвите
сънуват квас.
Зърното зрее.

---

*

Не
зная,
мравките
зърно влачат
през тесен проход.

*

Под
дъжда
в юлски ден
на колендро
лятото дъхти.

9

*

На
клонка
врабци си
правят пир от
узрели зърна.

*

Пак
летят,
танцуват
пеперуди
и свирят щурци.

---

*

И
губи
тишината.
Зноен рефрен
пише лятото

*

Но
като
музика
се лее звън.
Стадото пасе.

*

Нощ.
Щурци.
Музика
за душата.
Лятна омая.

*

На
перваз –
лунен сърп.
Сова гледа
за оставен знак.

---

*

Смях.
Лято
и игри.
Волни птици.
Деца с хвърчила.

*

Детски пъзел е
животът ми.
Отломки,
лава,
жар...

*
Не
бърза
слънцето.
Циганско лято.
Вред златни гриви.

*
И
пърха
пчелата
от цвят на цвят
с тичинков прашец.

---

*
Гръб
превит
носи кош,
грозде гази –
руен елексир.

*
Кос
на клон
кълве плод.
Златна есен.
Кехлибарена.

*

Есен.
Устни
момински
с вкус на шира –
като гроздове.

*

Не
е край
есента,
а начало
на плодобири.

---

*

Над
сухи
стърнища
паяжини,
птици пируват.

*

Студ
и лед
ще сковат
земя, небе.
В браздите – семе.

*

Сняг.
Сито
пресява
небето над
къщи и поля.

*

От
снежна
приказка
рисува тя
с бели пастели.

---

*

Клон.
Зима.
Птицата
от крак на крак.
Падат снежинки.

*

Пес.
Зима.
Колиба.
Сняг засипва
нечи стъпки.

*

По
света
се носи
тъмен облак.
Зимата отвъд.

*

От
голи
клони
провисват се
ледени шила.

---

*

Дух.
Светъл
в свята нощ.
Ярко греят
коледни звезди.

*

По
снега
дири от
шейни – летят.
Благослов за мир.

*

Страст.
Обич.
Първата
любов – крила
дава на всеки.

*

Тъй
ухае
на люляк
в косите ти.
Пролетно ми е.

---

*

Плът.
Жена.
За мъжа
страст и болка –
изкушение.

*

Тя
гали
майчински
нежно, нежно
с ангелско перо.

*

Под
дъжда
чакай знак
на танц свещен –
да ме целунеш.

*

Щом
с ръка
докосна
лицето ти –
славей запява.

---

*

Към
тебе
полетях...
Бях момиче,
сега съм жена.

*

Ти,
с очи
кехлибар,
с тичинков мед
храниш душата.

*
На
остров
сред море –
русалка ли
пее за любов?

*
А
как я
обичаше –
като слънце
рано при изгрев.

---

*
С тез
ръце
сребърни
луната ме
прегръща в съня.

*
Тя
с поглед
свенлив е
готова пак
за нова любов.

*

С теб
ще съм
друга, то
знай, по-силна,
душа смирена.

*

Да
бъда
желана
до полуда –
дива кошута.

---

*

Юг.
Север.
Посоки
от компаса.
Аз и ти, ти – аз.

*

За
обич
жадувам!
Не за чувства
изпепелени.

*

Пътувам към теб.
Огнен дъжд съм.
Пространства
за мен.

Ти.

*

Обичаме се
неистово.
Душите
крещят.
Да!?

---

*

Цял
живот
едно и
също правим.
Обичаме се!

*

За
обич
и любов
времето все
отлита бързо.

*

Да
тръгна –
пусни ме.
Не заключвай
пътната врата.

*

В миг
се спря,
сърцето
лудо бие –
препускат коне.

---

*

Но
обич
през маска...
Дните броя –
пепел в камина.

*

Влак
към теб.
Мислите
бързат в галоп.
Последна гара.

*
И
без теб
животът
куца, куца.
Счупена стомна.

*
Из
поле
боса към
синия вир
вървя и плача.

---

*
Път.
Деца.
Ролери.
Смях и песни,
ах, младост, младост.

*
Аз,
деца
и внуци.
Преходността
на живота ми.

*

Тя
от сън
родена
дете – мечта.
Слънчева жена.

*

Нощ.
Идват
спомени
на рояци –
стари албуми.

---

*

Сън.
Мама
по дърво
се изкачва
към синята вис.

*

До
пътя
на смъртта,
миналото
е диря след нас.

*

Мрак.
Хващам
корени.
Катеря се.
Мрежа от лъчи.

*

Скок.
Дъно
на бездна.
Предателства.
Пътят е ронлив.

---

*

Смях.
Люлки.
Панаир.
Шарен народ.
Деца с балони.

*

За
човек –
надежда.
Мечти – кръжат
облаци бели.

*

За
роли
е готов.
Звезден огън
разпилява вред.

*

Не
свежда
главата
си пред нищо.
С усмивка напред.

---

*

Сън.
Врата,
която
се отваря
към Бъдещето.

*

Съм
дете
с Божия
промисъл в мен.
Майка и жена.

*
Бог.
Господ.
Вселена
и Всемира
са едно цяло.

*
Очи вселенски.
По стъклото
дъхът ми.
Шепот
съм.

---

*
Мит.
Орфей
реален
ли е или
въображаем?

*
Към
храма
води ме
утъпкан път.
Истина древна.

*

Ах,
звучи
някъде
Равел или
е бурен вятър.

*

Бетховен, Шопен
или Моцарт
слушаме.
Радост
е.

---

*

В тоз
живот
клонинг са
мечтите ни
и илюзорни.

*

Там,
жарта
тлееща
ще спаси ли
святата любов?

*

Лодка в морето,
свети луна.

Жестока

съдба.

Ех!

*

Аз

зная

чи са

тези сълзи.

Слънце ги суши.

---

*

Ден

след мен –

дирята

оставена

от моя живот.

*

А

утре

с благослов –

растат деца,

надежда свята.

*

И
ако
тръгнеш днес
не се вини,
пред теб е върхът.

*

И
без дъх
изкачвам,
катеря се
към снежния връх.

---

*

За
други
плача с глас.
Време за теб
все не достига.

*

От
обич
душата
ми прелива,
надеждо моя.

*

Ех,
мои
тайни за
бъдещето –
ще съм калинка.

*

Чуй.
Идват
в тръст коне.
Табор ли е
или е гонка?

---

*

Да
броя
дните ни
забравени
все реда, реда.

*

След
това
остава
само спомен
за добри дела.

*

Спри
всичко.
Когато
пресичаш път,
не се обръщай!

*

Тоз,
който
изпусна
първия влак,
гони вятъра.

---

*

И
не за
хляб човек
е гладен, а
за дума добра.

*

За
Санчо,
безумен
идалго как
да напиша стих?

*

Без
мисли.

Трак, трак, трак –
трака влака –
гара след гара.

*

И
ще си
тръгнем
все същите –
скитащи щурци.

---

*

Пясъчна фея,
бряг на море,
вихрушка,
сълзи,
глас.

*

Ти,
луна,
кога спиш?
Утрото е
далече още.

*

На
босо
да газят
чужда вина,
към безпътие.

*

Греховен спомен,
фатален миг
на слабост.
Сълзи.
Смях.

---

*

Бог
ни е
орисал
с финеса на
жена прекрасна.

*

А
вехне
на жена
красотата
от безлични дни.

*

Съм.
Не съм.
Не съм аз.
Не съм сама.
Тогава – какво?

*

Лед,
камък,
отломка
от живота
стръмен и не лек.

---

*

Град
стене
самотен.
Няма хора,
улици пусти.

*

Дом.
Вятър.
Разруха.
Срутен комин
с гнездо на щъркел.

*

Възнесение.

Време е на

душите

за нов

път.

*

Ах.

Летя.

Какво съм?

Прашинка из
космическа вис.

---

*

Нощ.

Вали.

С цялата

си мощ вали.

Наивни чувства.

*

Да

не те

познае.

Изгревът е
отмил болката.

*

Вън
ходя
свободно.
Свиря с уста
без страх и маска.

*

Ох.
Вирус
невидим
света превзе.
Господи, сполай!

---

*

За
рая
билети
кой раздава?
Праведни ли сме?

*

С пръст
сочи
небето –
невидими
ангели летят.

*

Да
четат
стихове
дори на Марс,
все ще сме ние.

*

Марс.
Земя.
Венера.
Хороскопи,
а съдба една.

---

*

Там.
Перце
сънувах –
златна птица.
Мамина везба.

*

Тя,
мама,
все меси
хляб за здраве.
Молитва реди.

*

Път.
Къде?
Голгота
или води
ни към Итака.

*

Ще
носим
кръста си
до Голгота.
Измамен блясък.

---

*

От
изток
светлина.
Благословен
Божи олтар е.

*

Вис.
Врата
Господня.
За молитва
сnižени глави.

*

Лъв.
Левски.
Апостол –
символ голям
на свободата.

*

Трибагреника –
символ, слава –
радост и
сълзи.
Той.

---

*

На
Вола
или не,
за векове
смъртта намери.

*

Път
земен
извървян
с чест и обич,
мила Родино!

*
Ще
свети
пътят ти,
от времето
разслана дъга.

*
От
дъга
корона
на небето.
Трон на слънцето.

---

*
По
първи
петли, свят,
вселена се
събужда рано.

*
Шум.
Идва
в повече –
монотонен
звън на камбана

*

Я.

Ято.

Сенките

се гонят към

зрач и тишина.

*

Нощ.

Луна –

блудница

обикаля

по хоризонта.

---

*

Мит.

Вечност.

Дете от

прародител.

Закодираност.

*

По

лица –

усмивки

от портрета

висящ в музея.

*

За
греха,
болката ми
без да плача.
Не съм светица.

*

Вис.
Летех.
Душата
крилата за
нови светове.

---

*

Щом
съм тук,
крача по
вълча мъгла.
Диря белези.

*

Зъл
демон
селото
нападна за
мома невеста.

*

От
една
изложба
картина на
алея в парка.

*

Парк.
Празник.
Музика.
Слепец почуква
с белия бастун.

---

*

Но
кръвта
в гърдите
бие. Болка.
Спазми в душата.

*

Как
ще се
събудя,
сърцето ми
препуска в галоп.

*
До
дъно
да пием,
когато ни
е тъжно, сетне...

*
Не
плачи!
Насаме
стискай зъби,
сълзите са лек.

---

*
Бряг.
Вали.
Пясъчен
и капризен
в непрестанен бяг.

*
Да
тече
неспирно
пълноводна
златната река.

*

Ще
плаче
земята
неистово
скитаща в здрача.

*

Нощ.
Диря
кървава
остава за
поредния ден.

---

*

От болка и гняв
се превива
безумно
време.

Ах.

*

И
дано
намери
себе си сред
небесната вис.

*
Сън
било
е това,
разбрах сега.
Сбъдната мечта.

*
И
пее
от радост –
бисер свещен –
хлебното зърно.

---

*
Мост.
Река.
Спомени
и размисли.
Клони превити.

*
Там
слънце
още свети,
а тук тъма.
Нов стих за компас.

*

Том
плава
без маршрут.
Стаява дъх.
Танц на вълните

*

Ти,
който
проклинаш
приятели
губиш играта.

---

*

И
не сме
толкова
далечни от
злите езици.

*

И
само
се киприш,
млада жена –
не си мадона.

*

Да
горя,
когато
ражда се ден.
Ново начало.

*

Слънце, което
грее всеки
оставащ
божи
ден.

---

*

Нов
живот
се ражда
и поема
към светлината.

*

Път
край двор –
нагоре
към Балкана –
величествен, горд.

*

Кой?
Къде?
Защо е
поел пътя
към върховете?

*

Кой,
защо
виновен.
Авария.
Всички невинни.

---

*

Щом
можеш
поплачи.
Животът е
тъжен маскарад.

*

Отражение.
Светлосенки.
Роля зад
кадър.
Миг.

*

Звук.
Декор.
Пиеса.
Публика и
аплодисменти.
Пулт.
Цвета.
Шум и смях.
Овации.
Гаснат лампите.

---

*

Да
бъда
клоун аз –
омръзна ми.
Животът е цирк.
Как
страдаш
тайно ти,
усмихвайки
се на съдбата.

*

Щом
светло
стане във
думи реда –
търся смисъла.

За
хляба,
живота.
Неусетно
времето лети.

---

*

Пляс.
Греба
в морето
на живота
с последна сила.

Пак
весла
помам.
Греба, греба
срещу вълните.

*

Тук
съм аз.
Видимо.
Тръпна цяла.
Чакам отлива.
Ти,
море,
залей ме
с вълните си.
Риба съм, жадна.

---

*

От
вирус –
пришълец –
паника за
насъщния хляб.
Ох,
кога
маските
ще премахнем –
ръце протягам.

*

Сняг.
Бял цвят
на дърво
в първите дни
на януари.
На
шега
времето
облизва със
скрежния си дъх.

---

*

Свети Илия
с колесница
по небе
лети.
Гръм.
Дъжд.
Вопли,
закани
към небето.
Страх от градушка.

---

*

На
света
роди се
магьостник зъл.
Добрата фея
ще
спаси
света със
силата на
човешка обич.

---

*

Аз
питаю
звездите
с любовен плам –
къде е принца?
Бал.
Тиква –
каляска,
пантовка от
стъкло. Приказка.

---

*

От
бяло
платно тя
шие риза
за годеника.

Тя
шие,
плаче и
нарежда за
мама и тате.

---

*

Но
чувам
гласа ти
как ми шепти
думи за обич.

Да.
Беше
красиво.
Откраднахме
златни мигове.

*
И
обич
да вземам
за постъпка,
пак ще съм бедна.
Не
искам
богатства,
а вяност за
дните насъщни.

---

*
Ти,
моя
суета,
сладък грях и
звезда небесна.
Да
знаеш
как вятър
се целува
с бели облаци.

*

И

тук съм
пролетна
феерия
цветна магия.
Твой
сън съм.
Светулка
в житни нивя.
Сбъдната мечта.

---

*

Но

ти си
знаеш, че
грешница и
праведна съм аз.
Все
друга
била съм.
Плюсове и
минуси твои.

---

*

Светът огромен
и е пълен
ненужно
с лъжи
и...
Край
него
живееш,
просто дишаш
незабелязан.

---

*

Нощ.
Звездна.
Бушуват
водни пръски
с мамеща вълна.
Приливът гали
раковини
по брега
с устни
две.

---

*

Нощ.
Веди
пролазват.
Силуети
под фенерите.
В домовете мрак.
Спят хората.
Зад облак –
луна.
Сън.

---

*

Дъжд
изми
небето.
Свежо утро –
слънце и дъга.
Розов хоризонт.
Слънце грее,
докато
още
спя.

---

*

Сам.
Мъка.
Печал.
Ужасно е.
И ми е криво.
Напират сълзи.
Лицето ми –
солени
вади.
Сам.

---

*

Грак.
Гарга
изграка.
Тягостен ден.
Мъгли се стелят.
Небе – свъсено.
Надиплено.
Есен е.
Тихо
е.

---

*

Лъч
слънчев –
надежда
за топлина
през зимните дни.
Заскрежени дни,
затрупан дом,
пъртина
към нас.
Мраз.

---

*

Ти,
който
не знаеш
за обичта,
прегърни света.
Отвори сърце
за хората,
които
пеят.
Ти...

---

*

Ти
знаеш
ли кога
дъжд от сълзи
времето рони?
Вятър засвири
в тези струни
на нощта
като
флирт.

---

*

За
това
мечтаеш,
моя любов!
Слънце си ми ти!
Пристан за нощта,
за деня ми –
надежда,
вопъл,
стон.

---

*

Дъх.
Лято.
Сенокос.
Яребица
сигнал изсвирва.
Но
дядо
с косата
сякаш пее.
Дъхти земята.
На
билки,
на живот.
Пот се стича
на мокри вади.

---

*

На
село
спомени
от детството.
Чудни години.
Баба и дядо –
ликовете
бледнеят.
Пазя
ги.
Случки от вчера,
от детството
прииждат
мисли.
Ех.

---

*

Вой.
Лаят
кучета.
Пусто село.
Прелитат сенки.
Плет
изгнил
вятърът
е съборил.
Отминал живот.
Без
лице
сенки се
протягат из
глухи улици.

---

*

Без
гроб е.

Загина.

Птици песни
за него редят.

Той.

Герой
безславен
на върха сам
смъртта намери.

Вис,
скала
е негов
дом и участ.
Ангел небесен.

---

*

Ти,
моя
рана си
незарасла –
вдъхновение.
Недописана
баладична
поема.
Въглен
съм.
Миг.
Мечта.
Щастие.
Илюзия.
Край. Нов епизод.

---

*
И
гали
смехът ти
накацали
пролетни птици.
Небето чисто,
радостни дни.
Утрото
свежо.
Ти.
Ти.
Дете
пролетно,
бъди сълза
маргаритена.

---

*

От
късче
глина ще
ти сътворя
приказки за сън.

За
пролет –
ветрове
с птичи песни,
цветни дантели.

А,
лете,
потоци
с бистри води
към листопада.

За
края –
в нощите –
снежни преспи,
вино за обич.

Книги от същия автор

- „С крилете на птица“ (2001) – стихотворения
- „Между изгреви и залеzi“ (2009) – стихотворения
и хайку
- „Паяжина от лъчи“ (2010) – стихотворения
(с Иван Северняшки)
- „Кръговрат на чувствата“ (2011) – стихотворения и
хайку
- „Душата ми е клада“ (2014) – стихотворения
- „Тайнопис по небето“ (2015) – хайку
- „Волтова дъга“ (2016) – sms стихотворения
- „Знак за жена“ (2016) – стихотворения
- „Приятелство между редовете“ (2017) – проза
(по писма на Иван Коларов)
- „Обичаме те, Юлия“ (2017) – проза
(посветена на баронеса Юлия Вревска)
- „През сезони и дни“ (2018) – хайбунни
- „Спасени думи“ (2018) – хайку
- „Песъчинки в зъбите“ (2019) – афоризми
- „Сълзи по клепачите“ (2019) – стихотворения

- „Евина дъщеря“ (2020) – стихотворения
- „Обичаме те, Юлия“ (2020, второ преработено и допълнено издание) – проза
- „Река многоцветна“ (2021) – хайбуни, импресии, фрагменти

Павлина Петкова
СЛЪНЧЕВИ КАМБАНИ. АПЕВА
Българска, първо издание

Предпечатна подготовка и оформление
АСТАРТА, e-mail: astarta.publ@gmail.com

Формат 70/100/32
Печатни коли 4,5